

SIDSEL SANDER MITTET

1

KRØNIKEN OM

MORRKA

SANDSNOGENS BID

FACET

FØRSTE DEL

Lad Sandsnogen prale af bøger og videns værd.

Lad Tranen og Odderen dyrke vort land.

*Kraambjergenes tinder, hvor urklippen vælder frem,
står mit hjerte nær.*

Tågeskyernes land.

De højlydte stormes land.

De stolte og dristiges land.

Stenløvernes land.

Der hvor vi regerer frygtløs og fri.

*Vor øjne skinner med kampens røde blod,
triumferende går vi gennem død og ruin.*

På slagmarken sejrrig,

Stenløvens mod.

Marchsang for Stenløvernes krigerlærlinge.

KAPITEL 1

AATON

“Hvad så, *blomsterplukker*, tror du, din mor vil græde, når du ikke får din krigertatovering?”

Zools tænder var blottede i en snerren og lyste hvidt mod hans grønne ansigt.

Jeg åndede dybt ind. Izaas hånd lagde sig på min skulder.

“Ignorer ham, Aaton, han er nervøs. Du klarede dig bedre end ham i slynge-prøven.”

Jeg rystede Izaas hånd af mig. Hun løj. Godt nok gjorde hun det af venlighed, men alligevel. Zool håned mig ikke, fordi han var bange, men fordi min mor havde giftet sig med en mand fra Solbiens slægt i stedet for en Stenløve, som hun burde. Jeg var efterhånden vant til det, og normalt kunne tåber som Zool rende mig, men i dag var det anderledes. Om et øjeblik ville Mala, lederen af Stenløvens slægt og den mest imponerende kvinde, jeg nogensinde havde mødt, træde ind i gården. Sidste del af min Endelige prøve skulle til at begynde.

Inden solen gik ned, ville jeg vide, om jeg kunne leve op til slægtsmærket i min pande og blive kriger, en ægte Stenløve, eller om min fars påvirkning havde gjort mig svag, så jeg ville ende som blomsterplukker.

Det var dét, de ældre krigere kaldte de underordnede medlem-

mer af Solbiens slægt. Dem, der ikke var præster og præstinder, men blot passede de hellige haver. Jeg var *ikke* en blomsterplukker, og det skulle jeg nok vise Zool.

“Du *er* bedre end ham,” gentog Izaa ved min side. “Ikke nok med, at du kommer til at få krigerens mærke, du bliver den af os, der klarer prøven bedst.”

Hun sagde det uden misundelse, og jeg følte et stik af taknemmelighed, om end jeg ikke var sikker på, at jeg ønskede at blive *en af os*. Selvom jeg havde talent for kamp, brød jeg mig ikke synderligt om det. Det var heller ikke sådan, at min tid som krigerlærling havde givet mig mange dybe og ubrydelige venskaber, kun Izaa.

“Tag det roligt,” sagde jeg alligevel. “Jeg gør ikke noget uovervejnet. Zool er ikke værd at blive smidt ud for.”

Izaa smilede lettet, og jeg gengældte smilet, men det føltes ikke ægte.

En knirken fra porten i gårdens modsatte side stoppede al samtale. Uden en lyd faldt jeg og resten af lærlingene ind på en række. Alle stirrede vi stift på Stenløvernes leder og hendes imponerende næstkommanderende, Toor.

“I dag er jeres dag,” begyndte Mala. Hendes stemme skar gennem luften som en nysleben klinge, og hendes markerede ansigt var udtryksløst. “I dag har I muligheden for at leve op til slægtens forventninger - til jeres arv.”

Jeg stirrede stadig ligeud. Bag Mala dannede den rå klippe-mur en dyster, grå flade, som kun blev brudt af en undseelig hvid blomst, der havde lejret sig i en usynlig sprække. *Blomsterplukker*.

Jeg skulle vise Zool og de andre.

“Rækkefølgen for prøverne afgøres af jeres forældres rang,” fortsatte Mala.

Ordene fik mig til at bide tænderne sammen. Zool skulle begynde, og jeg ville blive den sidste. Min mors familie var højt på strå, men efter hun giftede sig med min ... Nej, lige meget. Det var ikke dét, jeg skulle tænke på nu.

“Zool, trød frem,” lød Malas skarpe stemme. “I andre. Tilbage.”

Som om vi var én krop, tog alle lærlinge ti skridt bagud, så vores rygge ramte den kolde mur. Zool stod alene midt på den store plads.

“Du skal kæmpe mod Toor, Zool,” informerede Mala. Hendes nøgne, muskuløse overarme glinsede i solen. Hun lignede en statue mere end et menneske, og hun smilede ikke, da hun gav Zool sit sidste råd. “Hold dig på benene, så længe du kan.”

Malas næstkommanderende var allerede trådt frem. Han var bygget som en tønne, og hans øjne skinnede af forventning.

En stor sveddråbe løb ned ad Zools pande.

Jeg smilede for mig selv.

KAPITEL 2

ITUA

“Er du ikke kommet ud af sengen før nu?” spurgte min halvbror, Taurh. “Solen har været oppe i flere timer.” Han stod med ryggen til mig og stirrede ud ad vinduet.

Det kunne godt være, at han sidste år var blevet en gift mand, men bagfra lignede han stadig en stor dreng. Uglet hår, en kappe, der hang skævt, og beskidte støvler. Hvis vores far kunne se Taurh nu, ville han aldrig have overladt ham ansvaret for Haburk, mens han selv besøgte onkel Janish i Ebre.

“Jeg drømte,” svarede jeg let. “Er der mere morgenmad?”

Taurh vendte sig mod mig. Hans øjne smilede. De var mørkelilla og passede dårligt til hans græsgrønne hud, arven fra hans hilla-mor, min fars første hustru. Hun var død i barselsseng, ligesom min mor seks år senere, da hun fødte min lillebror og efterlod mig som den eneste kvinde i familien.

“Maden er for længst sat væk,” lød en irettesættende stemme bag mig. Den kom fra Aura, Taurhs kone.

Hvad lavede Aura heroppe nu? Burde hun ikke være i køkkenet og hundse med tjenestepigerne eller på sit kammer i færd med at sy tøj til ungen i sin mave?

Jeg sukede. Min svigerinde var en skuffelse. Som barn havde jeg drømt om, at der en dag ville komme en anden pige, der kunne

forstå mine tanker og håb. Ved Auras ankomst, havde jeg lært, at man skulle passe på, hvad man ønskede!

Taurh fangede mit blik og lo lavt. "Aura har ret. Du er ikke nogen lille unge mere, Itua. Du er seksten somre, så hvis du vil have mad, må du stå op."

Jeg skulede til Aura. Hendes mine var selvretfærdig.

"Det passer sig ikke for en ung adelskvinde at ligge og drømme dagen væk," fortsatte Taurh provokerende.

Med en knurrende halslyd tog jeg imod udfordringen. Et halvt hjerteslag senere var jeg over ham. Mine hænder hamrede mod hans brystkasse, samtidig med at jeg forsøgte at spænde ben for ham. Han kunne let have stoppet mig, men han lod mig slå løs.

Jeg skævede igen op til Aura. Hun havde lagt sit broderi fra sig for at betragte os. Misbilligelsen lå som en stram maske over hendes kantede ansigt. Jeg smilede triumferende til hende. Det kunne godt være, at hun var min halvbrors hustru, men Taurh var min.

"Jeg håber ved krigsguden Karh, at din fremtidige mand ikke er en svækling," lo Taurh overgivent og kildede mig i siden.

Med et skrig lod jeg mine ben give efter, og snart tumlede vi begge rundt på det nussede stengulv. Det havde været sådan, siden vi var små. Det eneste, der havde ændret sig, var, at jeg nu ingen chance havde for at vinde.

"Overgiv dig," stønnede Taurh mod mit øre.

Jeg svarede ved at bide ham i skulderen og hørte med tilfredshed et smertensbrøl. Alligevel holdt han fast. Jeg huggede igen ud med hovedet, men blev stoppet af hans hånd, der lagde sig over min mund.

"Overgiv dig!"

Jeg rystede på hovedet uden at kunne svare. Atter fandt hans

fingre min talje, og jeg vred mig i lydløs latterkrampe. Så bed jeg igen, denne gang i hans hånd. Den smagte af saltvand og røg.

Med en banden slap han min mund.

“Aldrig overgiver jeg mig,” gispede jeg og rev i en af hans sorte lokker.

“Jeg takker Karh for, at Aura ikke er ligeså umulig,” hviskede han tæt ved mit øre, stadig med latter i stemmen.

“Indrøm, at du også synes, din lille kone er kedelig,” svarede jeg og kiggede igen op mod Aura. Hendes øjne var hadske. Taurh forstod ikke noget. Han troede, vi stadig legede, som vi havde gjort i vores barndom. Han anede ikke, at det handlede om Aura. Hun så sig selv som Haburks nye herskerinde, men dette var *mit* hjem.

Taurh hørte foragten i min stemme og ruskede mig hårdt

“Opfør dig ordentligt, Itua.”

Jeg lo hæst. “Tag det roligt, kære bror. Jeg er bare jaloux. Det vil aldrig lykkes mig at blive så fuldendt en adelskvinde som den ærværdige Aura. Hun gør sin pligt og venter allerede din arving. Du må være lykkelig.” Jeg himlede med øjnene, slap hans hår og forsøgte at rejse mig. Hvem prøvede jeg at narre? Det var til at brække sig over.

Jeg kom ikke op. Taurhs tunge krop naglede mig til gulvet. Måske forstod han alligevel mere, end jeg troede.

“Flyt dig,” hvædede jeg.

Han slap mig ikke, lo blot ind mod min kind. “Først når du overgiver dig.”

I det samme hørte jeg støvletramp hen over gulvet og en mørk latter.

“Det var ikke sådan, jeg havde ventet at finde Rynbros ældste

søn,” lød det over mig.

Taurhs vægt forlod min krop, og med et elegant hop var han oppe. Aura var kommet sin mand i forkøbet. Nogle gange var hun skræmmende hurtig, sine lykkelige omstændigheder taget i betragtning.

“Elvon,” sagde hun og nikkede belevent med sit nydelige hoved.

Det var imidlertid ikke hende, Elvon kiggede på, men mig. Eller ikke hele mig, men den del af mit venstre ben, der blev afsløret af mit krøllede skørt. Hans øjne var intense.

Lidt for langsomt førte jeg min hånd ned og rettede på kjolen. Det var et halvt år siden, jeg havde set Elvon, men han var stadig flot. Hans røde hår, der var mørkere end de fleste morikaneres, og sladrede om hans hila-mormor, skinnede i fakkelskæret. Hans skuldre var brede, og hans hud brændt mørk af den skarpe sommersol, men det var hans øjne, der optog mig mest.

Det var et par ganske almindelige øjne. Lilla, som øjne var flest, og omkranset af usynlige vipper. Alligevel var der noget ved dem. De var arrogante og beundrende, nysgerrige og på samme tid hemmelighedsfulde. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle tolke hans blik, men jeg kunne lide det.

Elvon studerede mig med samme opmærksomhed, og jeg glædede mig over, at Taurhs og min brydekamp havde løsnet enkelte hårløkker fra min stramt opsatte frisure.

“Du må tilgive min husbond og svigerinde,” undskyldte Aura. Hun nikkede på skift mod mig og Taurh. “Nogle gange glemmer de, at de ikke er småunger mere. Jeg prøver at give min mand nogle manerer. Itua er desværre uden for min rækkevidde.” Hun holdt en lille pause og sendte mig et sigende blik. “Det er ikke sundt for

en kvinde at være uden en mands vejledende hånd, og Rynbro er her sjældent.”

Jeg overvejede at returnere fornærmelsen, men lod være. Hvor vovede den arrogante tøs? Det kunne godt være, hun i modsætning til mig var gift, men det lavede ikke om på, at vi var jævnaldrende, og at jeg var både kvikkere og kønnere.

Elvon smilede skævt til Taurh. “Din kone er klog. Hvordan kan det være, Rynbro ikke har fundet en mand til Itua endnu?”

Taurh lod sig falde ned på en af de bænke, der flankerede væggene i hele rummets længde, og gjorde tegn til Elvon om at gøre det samme.

“Hun er kun seksten. Det haster ikke,” svarede han, rakte ud efter den kande vin, der stod i den brede vindueskarm og hævede den spørgende mod Elvon.

Elvon nikkede, og Taurh skænkede op.

“Seksten år er rigeligt gammel til at blive gift,” bemærkede Elvon og tog en slurk af vinen. “Hvor gammel er din smukke hustru?”

Fjols, behøvede han at kalde hende smuk? Desuden vidste han udmærket, hvor gammel Aura var. Selvom kolonien var blevet fordoblet de sidste fem år, kendte vi, der var efterkommere af de første morikanere i landet, stadig alle hinanden på den ene eller anden måde.

“Ligesom Itua er Aura seksten,” nikkede Taurh. “Itua er klar til at blive gift, men Rynbro skal finde det rigtige parti.”

“Præcis,” medgav Elvon, “og det er grunden til, jeg håbede at møde din far i dag.”

Jeg spidsede ører. Tænkte han på sig selv som min fremtidige ægtemand? Det ville ikke gøre mig noget. Far ville også synes

godt om det. På trods af sin unge alder var Elvon allerede kommandant i vores hær.

“Vi må hellere lade mændene tale,” skingerede Aura. “Desuden har jeg brug for dit råd i køkkenet.”

Fordømte tøs. Hun havde *aldrig* brug for mit råd i køkkenet, eller nogen som helst andre steder for den sags skyld. Jeg overvejede at nægte, men et blik fra Taurh stoppede mig. Det kunne godt være, han kun var to år ældre end mig, men i min fars fravær havde han kommandoen. Jeg var tvunget til at følge hans ordrer, ligesom jeg altid havde været tvunget til at følge min fars.

Med et hadede jeg mig selv for at have provokeret Taurh til slåskamp og for at have hånet Aura. Det var barnligt, men hvad skulle jeg ellers lave? At brodere og stirre ud af vinduet dagen lang var ikke et liv. Nogen gange ønskede jeg at blive gift blot for at få lov til at bestemme *lidt* selv. Elvon var anderledes end de fleste morikanske adelsmænd, det var jeg sikker på. Han kunne være min vej ud.

Mens jeg lydigt fulgte efter Taurhs intetsigende kone, sendte jeg Elvon et flirtende smil. Jeg behøvede ikke at overheøre deres samtale. Når Elvon var gået, skulle jeg nok få lokket hver detalje ud af min bror.

KAPITEL 3

AATON

Blomsten i klippen på gårdens modsatte side var usynlig, derfra hvor jeg stod. Alligevel vidste jeg, hvor den var. Lysende, gule tråde snoede sig ud fra den, op mod de stikkende grene på den århundrede gamle bjergfyr, der klamrede sig til den golve klippe, og ned mod de mostuer, der ved et mirakel havde undgået at blive trådt ned af de utallige fødder, der hver dag løb gennem gården. De skinnende tråde løb endda ind gennem Malas læderklædte bryst, op gennem den næstkommenderende Toors bestøvlede fødder for til sidst at nå mig. Med sig bragte trådene lys og styrke, løftet om en fremtid, jeg ikke forstod.

“Aaton, dig.” Stemmen havde en kant af irritation og fik mig til at åbne øjnene. Jeg anede ikke, de havde været lukkede.

Hvad pokker tænkte jeg på? Det var tid for min Endelige prøve, og så stod jeg som en anden tåbe og blev forblændet af den livsenergi, min fars familie kunne bøje efter deres vilje. For mig var den ikke andet end en distraktion og havde været det, siden jeg første gang fik øje på den for snart fem år siden. Forbandet. Hvis min mor ikke havde giftet sig med min far ... Trådene fra det guddommelige Alt, der havde skabt både verden og menneskene, burde være usynlige for mig.

“Aaton, kommer du?” Mala stirrede på mig med let sammenk-

nebne øjne, og et sted bag hende hørte jeg Zool le hånligt.

“Ja, leder,” svarede jeg, inden jeg rankede ryggen og trådte ind i gårdens midte.

“Hæv din stav,” beordrede Mala.

Jeg nikkede og stillede mig i udgangsposition. Toor placerede sig foran mig. Staven hvilede roligt i hans hånd, og et smil flækkede hans ansigt. Jeg kiggede ned. *Min* stav dirrede. Anstrengelserne ved at knuge om det glatte træ farvede mine knoer hvide.

“Begynd,” gjaldede Malas stemme.

Før jeg vidste af det, lynede Toors våben gennem luften med retning mod mit hoved. Han var enorm, som en af kæmperne fra de gamle sagn. Jeg dukkede mig, for overvældet til at parere. Det hårde træ susede tæt forbi mit hoved og fik et koldt vindstød til at ramme mit hår.

Jeg forsøgte at rette mig op, men nåede det ikke. Toors stav hamrede mod min brystkasse. Luften forlod mine lunger, og jeg vaklede bagud. I min omtågede hjerne genlød Zools hånende ord. *Hvad så, blomsterplukker?* Han stod og kiggede på mig i dette øjeblik og nød, at jeg end ikke gjorde modstand. Mine tænder skurrede mod hinanden, og mit åndedræt var overfladisk.

Mens jeg gispende forsøgte at få ilt til mine muskler, slog Toor igen. Denne gang var det min skulder, han sigtede efter.

Jeg tænkte ikke, lod blot min krop tage over. Hurtigt trådte jeg et skridt tilbage, mens min stav skød ind foran Toors. Jeg udnyttede kraften fra hans slag til at sætte fart på min egen stav, som jeg i en bue førte vandret over mit eget hoved og videre frem mod min modstanders hals.

Selvom Toor lige havde slået enogtyve andre, lyste hans øjne af en kampiver, jeg ikke kunne finde i mig selv. Han grinede hvidt til

mig og parerede rullende mit slag.

Jeg bandede for mig selv. Jeg gjorde de rigtige bevægelser, men de gav mig ingen tilfredshed. Lykken pumpede ikke ud i mine muskler, og alle bevægelser følte kunstige. Hvis jeg fortsatte på den måde, ville jeg klare mig dårligere end selv Izaa, og Zool ville aldrig lade mig i fred. Det var den Endelige prøve. Jeg burde *kæmpe* ikke tænke på tråde, Altet og det uretfærdige i, at jeg var dømt til at være en bastard.

Med et kraftfuldt skridt trådte Toor frem og slog efter mit højre knæ. Jeg parerede og gik bagud. Et slag med stavens modsatte ende nærmede sig min venstre skulder. Atter parerede jeg, og atter blev jeg trængt tilbage. Toors bare overarme skinnede af sved, og under den glinsende hud arbejdede musklerne bølgende og smidigt, mens hans stav igen og igen sprang frem mod mig. Nu var jeg inde i skyggen fra muren. Dens kulde kyssede allerede min ryg. Hvis jeg trådte tilbage én gang til, var jeg fanget.

“Kom nu, Aaton.” Råbet var opmuntrende og desperat på samme tid. Izaa. Jeg kiggede over mod tilskuerne.

Mit hoved blev slynget til siden, og jeg vaklede bagud. Et øjeblik var verden mørk. Mit øre dunkede. Den rå stenmur virkede uendelig høj, og under mig drejede jorden rundt. Jeg greb hårdere om staven. At tabe den ville være katastrofalt.

Selvom jeg ikke vidste, hvor lang tid der var gået, havde jeg en klar fornemmelse af, at Zool havde holdt sig på benene længere end det her. Jeg bed tænderne sammen og tvang verden til at holde op med at snurre.

Det første jeg så, da mit blik igen blev klart, var den hvide blomst. De solgule tråde snoede sig stadig ud fra den og ind i mig.

Endnu et slag fra Toors stav ramte mig. Mit venstre knæ knæk-

kede sammen, og den tørre jord kradsede mod min blottede hud.

“Læg dig nu ned, blomsterplukker.”

Det var Zools stemme, men jeg hørte den knap. Mine øjne var lukkede, og blomsten fyldte hele mit synsfelt. Den var lille og svag, men over den var bjergfyren. Den havde stået der siden før min oldefars fødsel. I den måtte der gemme sig uanede mængder af kraft. Jeg slap min stav med venstre hånd og rakte op mod træet. Hvis bare jeg havde min fars evner ...

Pludselig fyldtes min brystkasse af varme. Gloende styrke pumpede ud i mine muskler, og jeg brølede højt af forvirring og glæde. Den lysende tråd fra træet havde forvandlet sig til et tykt reb, der strømmede ind i mig.

Jeg åbnede øjnene og sprang op. Begge mine hænder knugede om staven, og min krop var allerede på vej frem mod Toor. Denne gang føltes staven som en naturlig forlængelse af mine arme. Rundt om mig hørte jeg gisp af overraskelse. Jeg skulle vise dem.

Mit våben ramte Toors, pressede det bagud, mens blodet buldrede gennem mine lemmer. Det instinkt, som årevis af træningstimer havde fremavlet, satte ind. Da Toor denne gang slog efter mig, lod jeg den højre side af min stav give efter og hamrede i stedet den venstre ende mod Toors øre.

Nu var det Malas næstkommanderende, der vaklede bagud. Et brøl flængede luften. Det kom fra min strube. Hurtigt trak jeg staven til mig og stak efter den tøndeformede krigers ansigt. Han undveg, men jeg var ligeglad. Flodbølger af gylden energi vældede over mig, og med hurtige, rullende bevægelser gik jeg fremad, mens jeg skiftevis slog og stak efter Toor.

Det var, som om det guddommelige Alt beskyttede mig, som om det dirigerede min stav, så den fandt hvert et hul i Toors para-

de, blokerede hver et udfald, han gjorde mod mig.

Min pludselige modstand forvirrede Toor. Han blinkede, og jeg udnyttede hans uopmærksomhed. Som en stenløve i spring fór min stav frem mod hans brystkasse. En dump lyd ekkoede mellem de kolde mure. Blodet brusede i mine ører og overdøvede lyden fra tilskuerne.

Jeg kiggede ned. Toor lå for mine fødder. Han smilede, men under smilet lå raseriet, og endnu dybere skimtede jeg ydmygelsen. Jeg var ligeglad.

Med tilbagelænet hoved brølede jeg op mod himlen. I yderkanten af mit synsfelt skimtedes bjergfyren. Den var ikke længere grøn, men brun og vissen. Langsomt sivede kampiveren ud af mig.